σαν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί των ἀνεζητοῦντο, ἐν ᾧ ὁ Γιοζὲς εἶχε κολλήσει τὰ χείλη του εἰς τὴν εὐώδη κόμην τῆς χορευτρίας του.

Τὸ βλέμμα μου αἴφνης συνήντησε τὸν Πέτρον· ἔκφρασιν ἀγρίαν εἶχον οἱ ὀφθαλμοί του, ἐφαίνετο δὲ ὅτι μηχανικῶς ἔπαιζε τὸ μανδολῖνόν του καὶ διὰ τοῦτο συχνὰ παρεφώνει.

Ὁ χορὸς ἐτελείωσε, οἱ δὲ χορευταὶ κάθιδροι καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκάθησαν. Ὁ Γιοζὲς ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Λελίαν τὸ ριπίδιόν της, διὰ νὰ ἀερισθῇ· ἔπειτα ὅμως, εἴτε ἀφῃρημένος, εἴτε διότι ἐμεθύσθη ἀπὸ τὰ θέλγητρα τῆς δαιμονίου ἐκείνης γυναικός, τῆς τὸ ἐπέστρεψε ἀνοικτόν.

Τοῦτο ἤρκεσε ἵνα ὑπερχειλίσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Πέτρου· ἀστραπὴ ἔλαμψε εἰς τὸ ἄγριον βλέμμα του· ἐξεστόμησε φοβερὰν ὕβριν καὶ ἐξάγων ἐκ τῆς ζώνης του τὴν ναβάγια[1] ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Γιοζέ.

Μία στιγμὴ ἀκόμη καὶ ὁ δυστυχὴς πικαδὸρ θὰ ἐχάνετο.

Μόλις ἐπροφθάσαμεν νὰ τὸν κρατήσωμεν καὶ πολὺς κόπος ἐχρειάσθη διὰ νὰ τὸν πείσωμεν, ὅτι ὁ Γιοζὲς ὅλως ἀφῃρημένος ἐπέστρεψε τὸ ριπίδιον καὶ ὅτι οὐδεμίαν εἶχε ὑστεροβουλίαν. Ἔδωσαν ἐπὶ τέλους τὰς χεῖρας, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ Πέτρου ἔμενε πάντοτε ἄγριον καὶ ἐφανέρωνε τὰς κακάς του διαθέσεις· ἐν ᾧ ἐκείνη, ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν, τοὺς παρετήρει μὲ χαιρέκακον μειδίαμα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο ἑτοίμη νὰ παραδοθῇ ὡς βραβεῖον εἰς τὸν νικητήν.

*
* *

Ὁ Ἀραγώνιος διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν διήγησίν του, ἐτυλίχθη καλλίτερον μὲ τὸν μανδύαν του καὶ ροφήσας τὸν καφέν του ἐξηκολούθησεν:

— Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ταυρομαχίας· πλῆθος ἄπειρον ἦτο εἰς τὰς ὁδούς· εἰς δὲ τὸ κόρσο καὶ τὰ καφφενεῖα δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις.

Φαντασθῆτε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φονευθῶσι τρεῖς ταῦροι τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ὁ κόσμος ἔπῃγε νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Πέτρου ἀντήχει ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ τόσῳ περισσότερον, καθ' ὅσον ἔμελλε νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ πρώτη ἐσπάδα τῆς Ἱσπανίας.

Ἔφθασαν λοιπὸν πολλοὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ναβάρραν καὶ τὴν Κηπούτσκα.

Μυρίαι κεφαλαὶ μὲ πολύχρυσα καλύμματα συνωθοῦντο ὑπὸ τὸν θαμβοῦντα ἥλιον ἐπὶ τῆς Πλάτσας· πωληταὶ δὲ χοιρομηρίων καὶ ζαχαρωτῶν περιεφέροντο μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Πιλάρ, ὅλοι οἱ ταυρομάχοι προσηύχοντο, ἵνα ἡ χάρις τῆς Παναγίας τοὺς διαφυλάξῃ ἀπὸ τὰ αἰχμηρὰ κέρατα· αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος, ὑπείκων εἰς τὸ ἔθιμον, εἶχεν ὑπάγῃ ὅπως προσευχηθῇ, ἐν ᾧ ὅμως ἐξήρχετο εἰς τὸ περιστύλιον συνηντήθη μὲ τὸν Γιοζέ· σκυθρωπὸς καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἤλλαξε διεύθυσιν.

Ἀ! πολὺ κακὰ ἔκαμεν ἡ πρώτη ἐσπάδα νὰ τοὺς κρατήσῃ καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν κουαδρίλλα της, διότι ποῖος ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί ἑστοχάζετο αὐτὸς ὁ μοχθηρὸς Γιτανός!

Ἀλλ' ἤδη ἔπαιζον αἱ σάλπιγγες· τὸ δὲ ἐμβατήριον τοῦ Ριέγγου ἀντήχει εἰς τὰ παλαιὰ τείχη τῆς Πλάτσας· οἱ ἀφιτσιονάδος ἐχωρίζοντο τῶν λοιπῶν ἐντὸς τῆς Ἀρένας· καὶ ἀφ' οὗ ὁ πρόεδρος κατέλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὸ θεωρεῖον, ἐκίνησε τὸ μανδήλιον καὶ ἀμέσως οἱ ἀλκουαζὶλ[1] ἐκένωσαν τὴν Ἀρέναν.

Τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα.

Ἡ μεγάλη θύρα ἐστράφη βαρέως ἐπὶ τῶν στροφίγγων της καὶ ἄφησε νὰ διέλθῃ ἡ συνοδία.

Πρῶτοι ἤρχοντο αἱ πρῶται ἐσπάδαι, μεταξὺ αὐτῶν ὁ Πέτρος βαδίζει ὑπερήφανος, πλησίον τοῦ διδασκάλου του, ὑψηλοῦ καὶ εὐρυστέρνου ταυρομάχου, ὁ ὁποῖος τοῦ σφίγγει τὴν δεξιὰν καὶ τὸν παρουσιάζει εἰς τὸ πλῆθος· ἀτελεύτητα χειροκροτήματα ἀκολουθοῦσι τὴν κίνησιν ταύτην. Τούτους ἀκολουθοῦσιν οἱ πικαδόροι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γιοζὲς Καντάρος στρέφει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του, ὡς εἰ θέλων ν' ἀνακαλύψῃ τινὰ μεταξὺ τῶν θεατῶν· ἔπειτα ἤρχοντο οἱ βαδεριλλέρος καὶ οἱ καπεαδὸρ καὶ τελευταῖοι οἱ χοῦλος[2] ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι ποικιλοχρόους ἱσπανικὰς στολάς.

Ἡ συνοδία αὕτη διέρχεται τὴν Ἀρέναν καὶ ἀφανίζεται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον της· ἐπανέρχονται δὲ μόνον ὁ Πέτρος, αἱ ἐσπάδαι, δύο πικαδόροι ἐξ ὧν εἷς ὁ Γιοζὲς καὶ μερικοὶ εὐκίνητοι χοῦλος.

Μὲ τοὺς τελευταίους ὅμως τούτους συνεδέθη καὶ ὁ Πέτρος, διότι μόνον μετὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν ἔμελλε νὰ ἀνακηρυχθῇ ἐπισήμως πρώτη ἐσπάδα.

Οἱ πικαδόροι εἶχον τοποθετηθῆ· ὁ δὲ Γιοζὲς ἦτο ἔφιππος, ὀλίγα μόλις βήματα μακρὰν τοῦ Τορίλλου[3].

Τὸ πλῆθος ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ, ὅτε ὁ πρόεδρος, νεύσας πρός τινα ἀλκουαζίλ, τοῦ ἔδωσε κλειδίον χρωματισμένον, μὲ τὰ χρώματα τῆς Ἱσπανίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη ἐσπάδα ἤνοιξεν ἀμέσως τὴν θύραν τοῦ Τορίλλου.

Μόλις αὕτη ἔτριξεν ἐπὶ τῶν στροφίγγων της καὶ σῶμά τι φαιὸν καὶ μελανὸν ὁρμᾷ ἐν μέσῳ τοῦ κονιορτοῦ, τὸν ὁποῖον σηκώνει καὶ ἵσταται εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀρένας.

Εἶναι ὁ ταῦρος· ὑπερήφανος καὶ γνήσιος γόνος τῆς Ἀνδαλουσίας· πρὸς στιγμὴν μένει ἀκίνητος, στρέφει ἔπειτα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὴν κεφαλήν του, τῆς ὁποίας ἡ οὖλος τρίχωσις καλύπτει σχεδὸν τὰ αἰχμηρὰ κέρατά του, τὴν ἐγείρει καὶ μυκτηρίζεται ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ ἄρωμα τοῦ ἡλιοφωτίστου λειβαδίου του, ἀλλὰ δὲν ἀντικρύζει τίποτε, ἐκτὸς τῆς ἐρυθρᾶς ζώνης, τὴν ὁποίαν σχηματίζουν μὲ τὰς σινδόνας των οἱ κατὰ σειρὰν παρατεταγμένοι χοῦλος.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

Χ.

1. Ἱσπανικὴ εὐρεῖα μάχαιρα, προσομοιάζουσα ξυφίῳ.

1. Κλητῆρες.
2. Εὐκίνητοι ταυρομάχοι φέροντες ἐρυθρὰς σινδόνας, διὰ τῶν ὁποίων ἄλλοτε ἐρεθίζουσι καὶ ἄλλοτε ἀποπλανῶσι τὸν ταῦρον τυλίσσοντες τὴν κεφαλήν του.
3. Ὁ σταῦλος τοῦ ταύρου.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Οἱ ἐν Ἄρτῃ κκ. Συνδρομηταὶ Α. Α.— Νικ. Η. Ο. — Κ, Α. Ξ. καὶ Διον. Ρ., ὁ ἐν Ἀλμυρῷ κ. Μιλτ. Α., ὁ ἐν Αἰγίνι κ. Παν. Ἀ., ὁ ἐν Ἀνδρούσσᾳ κ. Νικολ. Τ., οἱ ἐν Βώλῳ κκ. Ἀλεξ. Γ. Ν. — Ἀρ. Μ. — Ἰω. Π. Φ. καὶ Δημ. Ἀ., ὁ ἐν Γερακίῳ (Σπάρτης) κ. Γεώργ. Π., ὁ ἐν Γρανίτσῃ κ. Γεώργ. Χ., οἱ ἐν Κερκύρᾳ κκ. Ε. Α. καὶ Σπ. Ι. Κ., ὁ ἐν Καρδαμίλῃ κ. Π. Ε. Μπ., ὁ ἐν Κύμῃ Ἰω. Κ. Σ. ὁ ἐν Καλαμπάκᾳ κ. Ἀθ, Α. ὑπ. Ἐ., ὁ ἐν Κρεσταίνοις (Ὀλυμπίας) Π. Ξ., οἱ ἐν Χανίοις κκ. Ε. Κ. Γ. καὶ Ε. Κ. Β., ὁ ἐν Λαμίᾳ Γ. Μ., οἱ ἐν Λαρίσσῃ κκ. Ν. Κ. — Γ. Σ., ὁ ἐν Λαυρίῳ Ο. Π., ὁ ἐν Μαντουδίῳ Μ. Α., ὁ ἐν Ναυπλίῳ (Μύλους) Γεώρ. Ε., ὁ ἐν Ναζηρίῳ (Μεσσήνης) Ἀρ. Σ., ὁ ἐν Πόρῳ Α. Δ., ὁ ἐν Πειραιεῖ Θ. Ι. Β., ὁ ἐν Σύρῳ Ν. Δ., ὁ ἐν Βιτύνῃ Δημ. Θ., καὶ ὁ ἐν Στυλίδι Ν. Κ., παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς καθυστερουμένης συνδρομῆς αὐτῶν ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, τῶν ταχυδρομικῶν λογιζομένων εἰς βάρος ἡμῶν.

*
* *

Ἐπίσης παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσι τὴν καθυστερουμένην συνδρομὴν αὐτῶν: Οἱ ἐν Λάρνακι, Πάφῳ, Λεμησσῷ καὶ Κυρενίᾳ τῷ κ. Α. Κ. Παλαιολόγῳ. — Οἱ ἐν Ὀδησσῷ τῷ κ. Εὐαγγέλῳ Ῥαλλάτῳ. — Οἱ ἐν Πύργῳ τῷ κ. Α. Κουνούπῃ. — Οἱ ἐν Πάτραις τῷ κ. Α. Ρέγκῳ.— Οἱ ἐν Σμύρνῃ τοῖς κκ. Λαουταρίδῃ καὶ Τάξῃ. — Οἱ ἐν Φιλιππουπόλει τῷ κ. Λάμπρῳ Ενυάλῃ.— Οἱ ἐν Χαλκίδι τῷ κ. Α. Ἀγγελάκῃ καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ τῷ κ. Π. Γριτζάνῃ.

Οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ γνωρίσωσιν ἡμῖν τοὺς δυστροποῦντας νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομήν των, ἵνα στερεοτύπως δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' Δ' καὶ Ε δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' ἕκαστος πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῖ δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐξεδόθη τὸ Ζ τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ *Νικόλα Σιγαλοῦ*, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέαι, ἑξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέαι.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς *Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης*, ὡς καὶ τινα ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἕκαστον τεῦχος.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς *Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης*, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιαναγνώστων ἔργων, ὧν κατάλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐ νῷ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθέν.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**. *ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10*